

Слушајући како посланици владајуће већине образлажу предлог декларације о Сребреници, нисам могао да се не сетим теорије о вечном враћању филозофа Фридриха Ничеа. Ниче је, наиме, приликом обиласка Силс-Марије доживео нешто необјашњиво. Тамо се налази једна необична стена и он је пред њом имао интуицију о *вечном враћању*

. Био је то за њега веома емотиван догађај. Заплакао се, понесен осећањем које није могао да протумачи ни као патњу, ни као радост. Доживео је осећај прожимања непролазности и пролазности, осећај који је изражавао јединство.

Помињем овог великог филозофа да бих направио просту паралелу. Слушајући посланике, посебно анегдоте професора Мићуновића, и посматрајући ситуацију у Србији протеклих месеци, доживљавам осећај који не могу описати друкчије него осећај прожимања непролазности и пролазности, као да се догађа нешто што се већ догодило, истим редоследом, праћено истим реакцијама. Све се изнова *враћа*.

Посебно су ми интересантни били патетични говори у скупштини, негде око поноћи (ваљда је то био покушај да се патетиком пробуди грижа савести код посланика који су имали још понешто да кажу о оваквој срамној резолуцији), и позивање на цркву, веру и хришћанско наслеђе. Ово је, чини се, један од ретких случајева у којем су толико пута споменути изрази „молитва“, „опроштај“, „спасење“. Да сам мало малициознији, завапио бих о угрожености секуларне државе. Врхунац је ипак било поређење Сребренице са стрељањем недужних ђака у Крагујевцу. Но, оставимо дешавања у Сребреници и око Сребренице по страни. Позабавимо се интересом Србије да донесе овакву резолуцију. Шта тиме Србија добија? Чујем да добијамо морално право да очекујемо од других народа да донесу резолуцију о страдању Срба. Не знам по чему. Политика је ствар интереса и промишљања, не моралног очекивања. Уосталом, погледајмо шта на ту идеју има да каже Андрија Хебранг, потпредседник ХДЗ: „...каже за београдски лист да његова држава 'има пречих послова'. 'Наш *интерес* је да афирмишемо резолуцију о домовинском рату у којем је страдало 20.000 људи од чега је половина хрватских цивила.“

[\[1\]](#)

Добро сте прочитали. Њихов *интерес*. Свака држава има интерес. Интерес да уради оно што ће донети добробит њеним грађанима, држави и народу. Једино наша влада има интерес да удовољава туђим интересима. Пошто смо већ једном имали искуства са аутономијама и федерализацијом, свако нормалан би очекивао да смо нешто научили. Нисмо. Чак су и аргументи које влада користи против неистомишљеника исти који су се

користили 1974. године. Након што смо повукли тужбе против БиХ и Хрватске у име добре воље, а они одговорили да је то наш проблем, и своје нису повукли, човек би помислио да смо нешто научили. Нисмо. Хрватски парламент још увек није усвојио резолуцију о Јасеновцу. Човек би помислио да смо нешто научили. Нисмо.

У питању је *вечно враћање* глупих, погубних потеза српске националне елите. Са том и таквом елитом нешто озбиљно није у реду.

Социјалистичка интернационала нема алтернативу! Америка и Енглеска биће земља пролетерска! Европска унија нема алтернативу!

Могао бих, из свега изложеног да закључим да је секуларност српског друштва озбиљно нарушена. Једна вера, и једна религија, па и једна партија, ставља се изнад свих осталих. То је религија првога реда, вера која нема алтернативу. Ова и оваква вера има своје религијске догме чија се значења и страст за очувањем, нису изменили протеклих шездесет година. Раније се заступала у име социјалистичке интернационале, утопистичког друштва једнаких, где се мало ради, а пуно заради, у којој слободно цветају све људске вредности – срећа, слобода, солидарност, праведност, једнакост. СФРЈ била је представник једне земље у којој цвета срећа и слобода а не „мрачњачке“ националне вредности. Некада смо ту утопију бранили позивањем на социјализам и светску револуцију која нема алтернативу. Данас, њено име је Европска унија, њене вредности су европске вредности, а бранимо је говорећи да Европска унија нема алтернативу. Ова утопистичка религија, вера у једну једину, јединствену и недељиву Европску унију, у којој се мало ради, а много заради, и у којој цветају све најлепше људске вредности и врлине, под називом „европске вредности“, не сме се доводити у питање. То је догма. На неки начин живимо у држави која суди и пресуђује по светој књизи „пут у ЕУ нема алтернативу, и свако ко то доводи у питање је криминалац, хулиган и ултрадесничар“. Имајући у виду да се оваква религија развила на темељу утопије зване СФРЈ, радикално десно се не прихвата, док је радикално лево „прогресивно“. Жеља за ритуалним кажњавањем противника остала је иста. Он се прво медијски сатанизује, затим се кажњава презиром и избегавањем средине, а затим се изведе на суд због вербалног деликта, или данас популарног, говора мржње. У међувремену, незванично осумњичени, који је доказани неверник, има проблеме, у школи, на факултету и на послу. Тако се активни неверници дисквалификују, а други неверници, који су пасивнији, обесхрабрују и преваспитавају.

Пошто овакво веровање захтева апсолутну послушност и покоравање врховном ауторитету у Бриселу, свако заступање српских интереса изгледа залудно и погубно.

Доказ о заступљености еврофанатизма могли смо чути и на поменутој скупштинској седници, када је једна од посланица изјавила: „...није довољно говорити да сте за ЕУ и европске вредности, потребно је у то и истински веровати“.

Дакле, потребна је истинска вера а не рационално промишљање. Потребна је послушност и покорност. Уколико будемо довољно истрајни у својој политици покоравана, наши и непријатељски циљеви ће се поклопити. Тиме неизоставно доказујемо да смо најискренији верници. Да смо којим случајем у ЕУ, предложили бисмо екскомуникацију Ираца због довођења у сумњу светих принципа утопије.

Онтолошки доказ евроутопије

Онтолошки доказ евроутопије наликује доказу о постојању Бога који је формулисао теолог и филозоф који је живео у 11. веку, Анселмо Кентерберијски. Анселмова превасходна жеља није била да преобрати невернике, већ да учврсти веру монашке заједнице објашњавањем садржаја вере. Доказ, поједностављено речено, гласи: Бог је савршен, савршенство прејудуцира постојање, јер уколико би Бог био савршен без постојања не би био савршен, пошто бисмо могли замислити још савршеније биће које би при томе и постојало. Савршенство укључује постојање. Из тога нужно следи да Бог, који у себи уједињује сва савршенства, постоји.

Следствено томе, уколико можемо замислити најсавршеније друштво, које у себи има све савршености, а то је СФРЈ, која не постоји, морамо потражити друштво које постоји, јер би оно морало бити још савршеније. Стога је ЕУ, пошто постоји, добило божанске атрибуте, пошто у себи садржи све савршености. Стога, нужно следи да такво друштво постоји, што значи да се веродостојност тако замишљеног друштва не сме доводити у питање. Ко год то доводи у питање срља у јерес.

Што смо ближи божанству, то смо ближи савршености.

Спроводили смо једнострано ССП, иако то наша привреда није могла да издржи, у очекивању да умилостивимо шефове држава ЕУ. Донели смо статут Војводине који

У Брисел ми верујемо

Пише: Милан Дамјанац
уторак, 06 април 2010 19:23

федерализује Србију, пошто је европска комисија то захтевала. Донели смо резолуцију о Сребреници, како бисмо додатно показали да нема тог понижења и пропасти коју ми не можемо да поднесемо, и да ми можемо још више и то без питања. Слепи смо на дешавања у Рашкој области.

Свакодневно доказујемо да смо сами способни да уништимо сопствену државу. Међутим, погледаће и нас Брисел.

Треба само истински веровати.

[1] <http://www.vijesti.ba/hot-news/8099-Parlamenti-Hrvatske-BiH-bez-deklaracija.html>